

[Helge Larsen.]

det alligevel — at det radikale venstre aldrig er gået ind i noget regeringssamarbejde, uden at man har drøftet alle problemer igennem, ikke bare indenrigspolitiske, men også udenrigspolitiske. Jeg nødes til på denne baggrund at spørge det ærede medlem hr. Erik Eriksen, om han, hvis det skulle forme sig sådan, at han kom til at danne regering sammen med de konservative, hvad jeg meget stærkt tvivler på, men hvis det skulle forme sig sådan, så ville danne en sådan regering uden i forvejen at have sikret sig, hvorledes denne regering skulle føre markedspolitikken. Det kunne måske nok give anledning til adskillige drøftelser netop mellem de to partier.

Aksel Larsen: Det kan vel ikke siges bestemt, om dette bliver den sidste politiske debat i dette folketing, hvis sammensætning blev bestemt ved valget den 15. november 1960. Der kan indtræffe begivenheder, eller der kan blive stillet krav til lovgivningsmagten, som gør det nødvendigt, at vi mødes endnu en gang inden september. Men det er rimeligt at benytte denne lejlighed til at gøre en art status over tiden, som gik, og over resultatet af folketingets og regeringens arbejde, ikke i løbet af dette folketingsår, men gennem 4 år.

I almindelighed er vi vel nok enige om, at Danmark i 1960 red på toppen af en international eller i hvert fald europæisk konjunkturbølge, og at denne ikke er ebbet ud endnu. Lad os så også erkende, at vi nok ikke har forvaltet det os derved betroede pund så godt, som det kunne være gjort, og at der mangler en del i, at regering og folketing har levet op til regeringens stolte valgparole fra 1960: „Gør gode tider bedre“. Produktion og beskæftigelse er vokset, det samme gælder udenrigshandelen, men tendensen til et kapløb mellem produktion og pengeindkomster har også været mærkbar, idet det dog må erindres, at i dette kapløb, som også var et kapløb mellem priser og lønninger, i dette spil er arbejderne stort set blevet sorteper.

Dermed være ikke sagt, at der ikke er sket noget fremskridt, eller at der ikke er sket noget godt, tværtimod. Meget af det væsentlige, der er sket, er imidlertid ikke indtruffet på grund af regeringens og folke-

tingsflertallets forudseenhed og kloge politik, men delvis endda på trods af mangelen på samme. Her tænker jeg bl.a. på udviklingen omkring de europæiske markedsdan- nelser.

Tiden og resultaterne har jo vist, at folketinget handlede rigtigt, da det i begyndelsen af 1960 sluttede Danmark til EFTA, den europæiske frihandelssammenslutning, idet kun de nu fra folketinget forsvundne kommuniste samt det ærede medlem hr. Hans Schmidt stemte imod, medens venstre undlod at stemme. Selv om de fire gamle partier formodentlig endnu ikke er parat til at give os ret i, at det havde været ikke gavnligt, men skadeligt, om vi var kommet i fællesmarkedet, må man vist erkende, at vi så rigtigt, da vi erklærede det for usandsynligt, at England ville blive medlem af EEC. Endvidere har kendsgeringerne vist, at Danmark ikke ramtes af nogen katastrofe, fordi vi forblev udenfor, men at den udvidelse af EFTA-samarbejdet, som vi deltager i, og ved hvis tilrettelæggelse udenrigsministeren har medvirket så aktivt, har været til betydelig gavn for EFTA-landene i almindelighed og måske for Danmark i særdeleshed. Dette har desuden hjulpet til, at der kom mere forståelse for det nordiske økonomiske samarbejdes muligheder. Vi håber, man i den kommende tid vil tage betydelige skridt til at realisere de tanker og planer om nordisk økonomisk handelspolitisk og toldpolitisk samarbejde, som vi udarbejdede og fremlagde i 1958.

Jeg har i en lang årrække her i folketinget talt for dansk støtte til bestræbelserne for at få atomvåben forbudt og afskaffet og har herunder stedse fremholdt, at det mest påtrængende nødvendige var at begynde med et stop for prøvesprængningerne for kernevåben. Vi har alle grund til at glæde os over Moskvaaftalen, som desværre Frankrig og Kina endnu ikke har tiltrådt, og jeg kan kun med tilfredshed bemærke, at hele folketinget nu har forstået betydningen af kernevåbenforsøgenes standsning og i konsekvens heraf har godkendt Danmarks underskrift på aftalen.

Desværre har folketinget ikke indtil nu villet træffe beslutning om, at kernevåben ikke vil blive anvendt af Danmark og ikke må oplagres her i landet. Regeringen og de